

και διαρκή κίνδυνο, μια οικογένεια Χριστιανών συμπολιτών τους. Ήταν ο γιατρός Γιώργος Καρακότσος, η σύζυγός του Φαίδρα και ο γιός τους Φαίδωνας που ζούσαν σε ένα διαμέρισμα στην Τσιμισκή 113, κοντά στο αρχηγείο της Γκεστάπο. Αυτοί οι άνθρωποι ήταν οι σωτήρες - οι δίκαιοι των Εθνών - για τη Ροζίνα και την οικογένειά της. Τους έκρυψαν στο σπίτι τους, τους φρόντισαν και δε μίλησαν, παρά τις εφόδους των Ναζί.

Η Ροζίνα Ασσέρ Πάρδο επέλεξε συνειδητά να μοιραστεί τα όσα έζησε, όσα έγραψε, μετά από προτροπή του πατέρα της, σε ένα τετράδιο, ένα ημερολόγιο για την δική της ιστορία, κομμάτι του χρονικού της καταστροφής του Εβραϊσμού της Θεσσαλονίκης. Όχι όμως για να γίνει η Ελληνίδα Άννα Φρανκ της Θεσσαλονίκης ή για να αποκτήσει αναγνωρισιμότητα. Στόχος της όπως έλεγε ήταν «να μάθουν τα παιδιά μου κι οι άλλοι της γενιάς τους ότι τα χρόνια 1940-1945, χρόνια πολέμου και κατατρεγμού, με σημάδεψαν στην ψυχή και το νου.» Η μαρτυρία της που αποτυπώθηκε στο βιβλίο της «548 ημέρες με άλλο όνομα», αλλά και η στάση της σε όλη τη διάρκεια του βίου της υπογραμμίζουν την αξία της αλληλεγγύης. Το πόσο σημαντικό είναι αυτή να προβάλλεται και να αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση. Όπως επίσης το ότι τα οδυνηρά γεγονότα του Ολοκαυτώματος πρέπει να μνημονεύονται γιατί δυστυχώς ακόμα και σήμερα υπάρχουν αυτοί που προσδοκούν κάποια επανάληψή τους. Όπως είχε πει η ίδια η Ροζίνα Ασσέρ Πάρδο «με τα χρόνια που πέρασαν δεν μου έχει μείνει μίσος για τους Γερμανούς, για αυτούς που μας κατέστρεψαν. Όχι, δεν τους μισώ. Μισώ όμως όσους προσπαθούν, ακόμη και σήμερα, να τους μοιάσουν».